

54 MINUTEN

MARIEKE NIJKAMP

54
minuten

Vertaling Ineke van Bronswijk

Harper
Collins
Young Adult

HarperCollins Young Adult is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam

© 2016 Marieke Nijkamp
Oorspronkelijke titel: *This Is Where It Ends*
Vertaling: Ineke van Bronswijk
Omslagontwerp: Sourcebooks, Inc.
Omslagbeeld: Mark Watson (kalimistuk)/Getty Images
Bewerking: Nanja Toebak
Foto auteur: Karin Nijkamp

Zetwerk: Mat-Zet B.V., Soest
Druk: CPI Koninklijke Wöhrmann B.V.

ISBN 978 94 027 1540 8
NUR 285
Eerste druk 2016

Originele uitgave verschenen bij Sourcebooks Fire, een imprint van Sourcebooks, Inc.
Naperville, Illinois, U.S.A
© Nederlandse uitgave: HarperCollins Holland
HarperCollins Holland en Harlequin Holland zijn divisies van Harlequin Enterprises
Limited
www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel
van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook
zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de
schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Voor mijn moeder, met liefde

HOOFDSTUK 1

10.01 – 10.02 uur

CLAIRE

Het startschot verbreekt de stilte, en de renners vliegen uit de startblokken.

Het atletiekseizoen begint over een paar weken, maar niemand heeft coach Lindt over de strenge winters verteld. Hij is ervan overtuigd dat hij ons alleen door non-stop te trainen in vorm kan krijgen – zelfs als mijn adem voor mijn gezicht bevriest.

Dit is Opportunity in Alabama. Verstandige mensen gaan de deur niet uit als het vriest dat het kraakt. We slaan voorraden in, drinken warme chocolademelk totdat we in een suikercoma raken, en bidden dat we gespaard zullen blijven voor de kou.

Toch heb ik veel liever coach Lindts start van het trainingsseizoen dan de lange en saaie toespraak die de rector aan het begin van elk trimester afsteekt – deugdzaamheid, hard werken en goed gedrag voor jonge dames en heren. Na bijna vier jaar op Opportunity High kan ik haar woorden uit mijn hoofd opdreunen, wat ik vanochtend tijdens het ontbijt voor Matt heb gedaan – verantwoordelijkheid, kansen voor iedereen, en natuurlijk haar stokpaardje, het schoolmotto: WIJ VORMEN DE TOEKOMST.

Dat klinkt geweldig, maar met nog maar vier maanden te gaan tot het eindexamen heb ik geen flauw idee hoe de toekomst eruitziet. Als de school me al heeft gevormd, heb ik er niks van gemerkt. Hardlopen, daar weet ik alles van. Deze atletiekbahn ken ik als mijn broekzak. De ene stap na de andere. Het maakt niet uit wat er na komt zolang ik mijn ene voet voor de andere blijf zetten.

Mijn voet glijdt uit en ik struikel.

De coach, die bij de finish staat, vloekt. ‘Let een beetje op, Claire! Eén misstap maakt het verschil tussen winnen en verliezen.’

Ik hervind mijn evenwicht en kijk weer voor me uit.

Een vertrouwde lach kleurt de stille ochtend. ‘Ben je in de vakantie soms bevroren, *sarge*? Een slak kan je inhalen als je zo loopt te stuntelen.’ Op het rechte stuk van de baan komt Chris naast me lopen.

Ik haal diep adem voordat ik reageer. ‘O, hou toch je mond.’

Mijn beste vriend begint nog harder te lachen. Het gelijk-

matige ritme van zijn voetstappen en ademhaling dwingt mij om mijn tempo aan te passen. Zoals altijd word ik rustig van zijn aanwezigheid. Met zijn een meter negentig, zijn door de zon geblondeerde haar en blauwe ogen is Chris niet alleen onze beste hardloper maar ook Opportunity's posterboy. Op de dagen dat we uniformen dragen, kijken de meisjes uit de lagere klassen hem kwijlend na.

Nu Chris naast me loopt, worden mijn passen korter. De andere twee renners in ons team liggen ver achter en zijn nog aan de andere kant van het veld. Chris en ik bewegen volmaakt synchroon, en de lucht gaat voor ons uiteen.

Niets kan ons raken. De sneeuw niet. Zelfs de tijd niet.

.....

TOMÁS

Geen tijd meer. Het klokje in de boekenkast slaat met een ergerlijk wijsje tien uur, en ik blader vliegensvlug door de papieren die voor me liggen. Kom op, kom op.

Het was voor mij en Far supersimpel geweest om het kantoor van de administratie binnen te komen – een paar druppeltjes strategisch aangebrachte secondenlijm op de bureauladen van mijn favoriete Spaanse leraar, Mr. Wandelen-de-midlifecrisis-speelt-voor-donjuan. Wel hadden we twee

leerlingenpasjes nodig gehad om het slot van rector Trentons deur open te wrikken. Allemaal voor niets als we het leerlingdossier dat ik zoek niet kunnen vinden. Ik bekijk de mappen in de archiefkast en schrik als Far met zijn elleboog in mijn zij port. ‘Jezus, Far, wat is er?’

Fareed rolt met zijn ogen en gebaart dat ik stil moet zijn. Zijn lippen bewegen zonder geluid te maken: er is iemand in de gang. Op zijn tenen loopt hij terug naar de deur.

Shit.

Hoe leg ik dit uit? Nee, mevrouw, ik doe niks, ik heb alleen de archiefkast gekraakt?

Whatever. Ik weet zeker dat ik er wettelijk recht op heb om mijn eigen dossier in te zien, dus dat kan ik altijd als smoes gebruiken. Dat dit de mappen met ‘Achternamen A – C’ zijn, in plaats van ‘Achternamen M N’ is stom toeval. Niemand weet welk dossier ik zoek, behalve Far. En zelfs hij weet niet precies waarom.

Als het nodig is, kan ik ‘Al-Sahar, Fareed’ triomfantelijk tevoorschijn toveren. De administratie kan zijn naam niet eens correct spellen.

Maar toch.

Een deur gaat open en dicht. Een slot klikt.

Voetstappen piepen op het linoleum in de gang.

Voetstappen die halt houden voor de deur van de rector – onze deur.

Geruisloos duw ik de la dicht. Als ik op heterdaad word betrapt, kan ik het beter niet nóg erger maken.

Far en ik houden onze adem in.

Het duurt voor mijn gevoel een eeuwigheid voordat de onbekende persoon doorloopt. Wie het ook was, hij of zij heeft het niet op ons voorzien. Vandaag niet.

.....

AUTUMN

‘...het draait allemaal om de beslissingen die jullie nemen, vandaag en elke andere dag. Je gedrag zegt niet alleen iets over jou, maar ook over je ouders, je familie en je school.

Wij van Opportunity zijn er trots op dat wij de artsen, advocaten en politici van de toekomst opleiden. De keuzes die jullie nu maken, bepalen hoe de rest van je leven eruit zal zien. Ieder van jullie moet zich afvragen hoe je het beste in jezelf naar boven haalt. Vraag niet wat de school voor je kan doen maar wat jij voor jezelf kunt doen.’

Trenton houdt de microfoon losjes in haar hand terwijl ze haar blik over het publiek laat gaan, alsof ze elk gezicht in haar geheugen wil prenten. Zoveel leerlingen komen en gaan, jonge mensen die slechts een vluchtige indruk nalaten – namen die in tafels worden gekrast en op wc-muren gekalkt – en toch kent ze ons allemaal.

Ze kent onze hoop. Ze kent ons verdriet. Ze weet van onze slapeloze nachten.

Haar blik blijft op mij rusten, en mijn nek begint te gloeien. Ik steek een hand uit naar de stoel naast me, maar die is nog even leeg als toen de bijeenkomst begon.

Sylv, die links van me zit, kreunt. ‘Na al die jaren zou je toch denken dat ze wel iets originelers kan verzinnen.’

‘Wil je dan niet het beste in jezelf naar boven halen?’ De woorden klinken spottender dan mijn bedoeling was.

Ze mompelt iets.

Maar Sylv hoeft zich nergens zorgen over te maken. Universiteiten waar andere mensen alleen van kunnen dromen staan voor haar in de rij, in plaats van andersom. Ik zou blij voor haar moeten zijn. Ik ben ook blij voor haar.

Voor mij is een vervolgopleiding de enige manier om uit de ellende te komen, en mijn vader peinst er niet over om me te helpen. Niet als ik een dansopleiding wil doen. ‘Kijk eens naar wat er met je moeder is gebeurd,’ zegt hij steeds, alsof ik niet de dagen, uren, minuten sinds mijn moeders ongeluk heb geteld. ‘Dans heeft haar leven verwoest. Mijn dochter gaat haar niet achterna. Niet als ik het kan voorkomen.’

Dus probeert hij me te dwarsbomen, elke dag weer. En omdat mijn moeder er niet meer is, kan hij ongestoord zijn gang gaan. Hij kan zuipen. Hij kan me slaan. Hij kan ons gezin kapotmaken.

Ik knijp in mijn gekreukelde koffiebekertje, buk me om de versleten messenger bag onder mijn stoel vandaan te trekken en probeer me af te sluiten voor Ty’s stem in mijn hoofd. Mijn broer zou tegen me zeggen dat de woorden van de rector meer betekenen dan ik denk, dat de wereld aan mijn voe-

ten ligt en dat ik zelf het beste van mijn toekomst moet maken.

Dat heb ik geprobeerd, en het is me niet gelukt. Nu wil ik liever vluchten.

.....

SYLV

Ik zak onderuit en kijk naar de lege stoel naast Autumn. Hij komt toch niet. Anders was hij er al geweest. Hij komt niet. Ik hoef niet bang te zijn.

Hij komt niet.

Met elke kronkel van mijn gedachten trekt de knoop in mijn maag strak of komt er juist speling in. Ik zou Autumn naar Tyler kunnen vragen, maar ze is heel ver weg. Vandaag is het precies twee jaar geleden dat haar moeder verongelukte. Ze weigert haar verdriet met me te delen – met wie dan ook. Zelfs als ze glimlacht is ze niet meer het meisje van vroeger.

En ik mis haar.

Soms, als ze denkt dat niemand op haar let, beweegt ze nog steeds over de vloer alsof ze vliegt. *La Golondrina*, noemde mijn moeder haar. De zwaluw. Gracieus en mooi. Als Autumn danst, vergeet ze haar zorgen en schittert ze.

Kon ze maar altijd dansen.

Madre de Dios, ik wou dat ik haar altijd kon zien dansen.

Maar nee, het is een maandag. Het leven gaat door. De toespraak is afgelopen, en Autumn zit kaarsrecht op haar stoel. Ik weet als enige dat ze zodra ze kan wegvliegt uit deze kooi en ons allemaal achterlaat.

Intussen heb ik zo geschiedenis, de laatste les voor het examen, en ik heb mijn boeken niet eens aangeraakt. Mamá had tijdens de vakantie weer een slechte periode. We zouden afgelopen zaterdag de stad in gaan, maar toen abuelo ons met de auto kwam halen, herkende ze hem bijna niet. Ze wilde niet weg. Ze begreep niet waar we naartoe zouden gaan. Ik heb urenlang bij haar gezeten en gepraat – ‘luister nou naar me, mamá’ – haar de verhalen verteld die in onze familie over haar de ronde doen. Daarna was ze dagenlang de kluts kwijt. Ik heb het gevoel dat ze elke dag verder vervaagt, zoals het sterrenlicht bij de dageraad.

Gelukkig vind ik geschiedenis een fijn vak. Je weet al of die verhalen een happy end hebben.

CJ Johnson@CadetCJJ

Gaaaaaap #OHS

10.01 uur

Jay Eyck

@JEyck32

@CadetJJ #wonderewittewereld

10.01 uur

CJ Johnson

@CadetCJJ

@JEyck32 Slapen bij de speech?

>-> #kotsenvandekater

10.01 uur

CJ Johnson

@CadetCJJ

@Claire-Morgan Kan ik een groentje
koffie laten brengen?

10.02 uur

HOOFDSTUK 2

10.02 – 10.04 uur

TOMÁS

Ik steek mijn hand uit naar het bakje op het bureau en stop een paar pepermuntjes in mijn mond. Far gluuft om de hoek van de deur. Als hij laat weten dat de kust veilig is, maak ik de archiefkast weer open. Ik heb tijd verloren, maar meer ook niet.

Rector Trenton is misschien een digibeet, maar wel een soort cyborg. Ze spreekt altijd exact tot tien uur, zodat er vijf minuten overblijven voordat de bel gaat. Na de bijeenkomst moet iedereen rennen om op tijd in de klas te zijn. Bijna iedereen dan. De docenten en het andere personeel zitten ook in de aula, en zij rennen niet.

Iedereen duwt en dringt, gaat dan langzamer lopen, treu-

zelt, glipt naar buiten om snel een paar trekjes te nemen en frisse lucht op te snuiven (het een sluit het ander niet uit). Nicotine en teer ruiken altijd lekkerder dan onze aula, waar volgens mijn zus een aularoma hangt, een unieke mix van testosteron, zweet en aangebrande koffie.

We nemen een veel te groot risico. ‘Ik heb een pesthekel aan papieren.’

‘Dan moet je misschien op de boerderij blijven,’ zegt Fareed. ‘Om eerlijk met je handen te werken heb je geen hersens nodig.’

‘Haha, wat ben je toch grappig.’ Mijn vingers blijven rusten op zijn dossier, en ik haal het uit de la. ‘Wil je de aanbevelingsbrief zien die Mr. O’Brian voor je inschrijving op de universiteit heeft geschreven?’

Hij steekt zijn hand uit, en ik gooi de map naar hem toe. Een paar losse vellen papier vallen eruit voordat Fareed hem opvangt.

‘Barbaar.’

Ik snuif. ‘Sorry. Maar niet heus.’

‘Op deze foto zie ik er zo jong en onschuldig uit,’ peinst Fareed hardop, kijkend naar de kaft. Voor de meeste van onze klasgenoten gebruikt de administratie een foto van drie jaar oud, genomen toen we op school kwamen. Alleen in zijn geval...

‘Die is vorig jaar genomen!’

‘Jij hebt me op het slechte pad gebracht. Zonder jouw briljante ideeën zou ik alleen maar tieners hebben gehaald, nooit in de problemen hebben gezeten en zouden meisjes hijgend achter me aan zijn gelopen.’

‘Ja, hoor.’ Ik haal nog een dossier uit de kast. ‘Tuurlijk.’

Fareed zegt nog iets, maar ik let er niet op. Op de kaft is een foto geplakt van iemand die ik maar al te goed ken.

Bingo.

Browne, Tyler. Blond, haar met veel gel, lichte ogen en de bekende nietszeggende blik. De enige keer dat hij me niet door een waas van minachting aankeek, was toen ik hem met zijn hoofd tegen een kluisje ramde. Mijn vingers jeuken om het nog een keer te doen.

Vermeldt de administratie delicten in de dossiers? Waarschijnlijk niet, als je er zo makkelijk bij kunt. En al helemaal niet wanneer de leerling in kwestie de school eind vorig jaar heeft verlaten. Bovendien weet ik niet eens of hij een strafblad heeft. Aan zijn cijfers te zien was hij een goede leerling. Drie jaar op Opportunity, en Tyler deed alle vakken op zijn sloffen.

Behalve ‘Maatschappelijke vorming’, daarvoor zakte hij als een baksteen.

Sylvia begon er afgelopen weekend over. Het was voor het eerst in maanden dat ze me in vertrouwen nam. Ze zag eruit alsof ze over haar nek zou gaan van angst, maar wilde niet vertellen waarom. Dus heb ik ingebroken om de leerlingdossiers te bekijken. Om ervoor te zorgen dat haar niets overkomt. Dat doe je als tweelingbroer.

Al zal ik never nooit toegeven dat ik mijn zusje probeer te beschermen. Dat doe je niet als tweelingbroer.

Ik leun tegen het bureau en lees het dossier.

Geboortedatum, adres – boring. In noodgevallen contact opnemen met de vader, moeder overleden. Vorige school, da-

tum inschrijving – allemaal dingen die ik al weet. Huidige klas: niet van toepassing. Nog niet.

SAT-score: 2140.

Huh? Een stiekem genie!

Het verklaart misschien waarom Tyler ondanks zijn grote bek zijn dreigementen nooit heeft hardgemaakt. Hij is dan wel een worm, maar van de slimste soort: een ongevaarlijke.

.....

AUTUMN

Ik heb rugpijn. Ik rol met mijn schouders om de verkrampde spieren los te maken. Sylv is niet met de rest van haar klas meegegaan. Ze laat haar vingerkootjes knakken, kort en scherp. ‘Gaat het goed met je?’

‘Eh...’ Ik aarzel.

Ik werd vannacht kletsnat van het zweet wakker en verwachtte een klopie op mijn deur, net als twee jaar geleden. Maar vanochtend was alles zoals altijd. Ty was nergens te bekennen, en na dit weekend kwam het me wel goed uit. Duh. Papa had niet eens de moeite genomen om uit bed te komen. Gisteravond begon hij te drinken – bleef hij drinken. Tegenwoordig probeert hij het niet eens meer heimelijk te doen. Toen mama nog leefde, dronk hij alleen als zij weg was en al-

leen als hij het heel erg moeilijk had. In die tijd kon hij nog glimlachen, en kon hij mij en Ty nog aan het lachen maken.

Nu is hij boos op de hele wereld, op alles wat hem aan mama doet denken.

Op mij.

Ik weet niet hoe ik dat allemaal onder woorden moet brengen. Nee, het gaat niet goed met me. Het gaat al heel lang niet goed met me. Dat komt niet alleen door de dood van mijn moeder. Mijn vader... soms ben ik bang.

En Ty... Ik ben bang dat ik Ty ook kwijtraak.

Maar Sylv en Ty hebben een hekel aan elkaar. Ze zou het toch niet begrijpen.

Ze legt een hand op mijn arm, beseft dan waar we zijn en strijkt nerveus een lange, zwarte krul achter haar oor. Haar blauwe truitje is net zo fel van kleur als haar eyeliner, en haar ogen glinsteren. Op Opportunity, waar velen van ons het liefst onzichtbaar zijn, is zij de felste spot op het donkerste podium. Ze kijkt me vol verwachting aan. 'Het is heel begrijpelijk, hoor. Zo'n gedenkdag kan heel moeilijk zijn. Het is logisch dat je verdrietig bent. Niemand zal het je kwalijk nemen, ik al helemaal niet.'

Ik knik, maar de woorden willen nog steeds niet komen. Het geroezemoes golft om ons heen als de leerlingen door de gangpaden tussen de vier blokken met zitplaatsen naar boven lopen. Sylvs blik gaat naar de andere kant van de zaal, waar een paar footballspelers rumoer maken.

Ik haal mijn schouders op. 'Het gaat wel. Het gaat wel goed.'

Ze zou het nooit begrijpen. Zij niet, niemand niet.

Ik tel de minuten af tot het zevende lesuur, wanneer de muziekkamer achter het podium donker en verlaten is. Daar kan ik alleen zijn.

Daar ben ik veilig.

Sylv doet haar mond open, maar voordat ze iets kan zeggen, duikt naast haar een meisje uit haar klas op – Asha, geloof ik. Ze had vaak ruzie met mijn broer voordat hij van school ging. Ik kan – of liever wil – niet met iedereen bevriend blijven. Zo’n hechte band doet alleen maar pijn.

Asha klemt haar geschiedenisboek onder haar arm. Onder een bos haar in alle kleuren van de regenboog krult een half glimlachje haar mond. Ze fluistert iets. Sylv begint te lachen, en haar stem komt boven de menigte uit. ‘Wat iedereen ook denkt, ik verheug me echt niet op de toetsweek.’

Asha rolt met haar ogen. ‘Jij hoeft je nergens zorgen over te maken.’

Sylv bloost, maar Asha heeft gelijk: Sylv haalt altijd tien. Ze is het lievelingetje van alle docenten. Zelfs als ze het probeerde, zou ze nooit voor een examen kunnen zakken.

Asha draait zich opzij naar mij, en ik doe wat er van me wordt verwacht: ik plak een gemaakte glimlach op mijn gezicht. ‘De examenweek is pas volgende week. En ik had in de vakantie wel wat beters te doen dan blokken.’

‘Leeghoofd.’ Sylv zucht. ‘Hoe hou ik het uit met iemand zoals jij?’

Ik ben van jou, daarom.

De knopen op Asha’s tas tikken tegen elkaar. Ze strijkt een

paarse lok haar uit haar gezicht. ‘Geen stress? Heb jij even mazzel.’

Mazzel? Ik? Ik wil iets gaan zeggen, maar Sylv is me voor.

‘Wat heb je dan wél gedaan?’

‘Niets.’

Het geroezemoes om ons heen zwelt aan, wordt geagiteerder. De eerste momenten na een toespraak van Trenton zijn altijd rommelig, met leerlingen die over elkaar struikelen om de aula uit te komen, maar dit is veel chaotischer dan anders.

Een docent wurmt zich tussen de meute door. Waarschijnlijk om te zien waarom er oponthoud is.

Asha grijnst. ‘De hele vakantie? Heb je echt niets uitgevoerd? Vertel op.’

Sylv kijk me met een zachte blik in haar ogen vragend aan. Ik bijt op mijn lip. Ik wil haar niet laten vallen. ‘Dit weekend heb ik op zolder een oude video-opname gevonden van mijn moeders auditie voor het Royal Ballet. Ze was niet veel ouder dan ik.’

Het is helemaal geen spetterend nieuws, dus ik verwacht dat Asha teleurgesteld zal reageren, maar ze buigt zich naar me toe. ‘Was ze goed?’

Ik ben zo verbaasd dat ik glimlach.

Opportunity High is een provinciale middelbare school, met leerlingen uit alle omringende stadjes en dorpen. Asha woont niet, zoals wij, in Opportunity, waar iedereen alles weet over mijn moeder en mij. Zij is hier niet, zoals wij, op vertrouwd terrein, met straatnamen en kerken en geheimen die iedereen kent.